

בראנדו בן שודרי מיסורי
סמל מין ושחקן מהולל

מרדון בראנדו בין הצילומים
האדמה רעדה מהתרגשות לפני שהגיע לאתר הצילומים

קולנוע

שחקנים

אבו העבור הולך לבניו

את תפקידו של ויטו קורליאונה קיבל על עצמו משום שהיה צמא לעבודה. אחרי שמשך שנים אחדות היה שם נרדף ל"רעל קופתי", אחרי ששיגעונותיו על בימת הצילומים תרמו רבות למפלגתה של אחת מחברות-הסרטים הגדולות בעולם (בגירסה המחודשת של המרד על הבאונטי של מ'ג'י. עברו מסיקי הוליווד לצידו השני של הרחוב, בכל פעם שניראה באופק. לכן, כשהוצע לו התפקיד הראשי בהסרדק, היה מוכן להוריד את שכרו לרמה כימעט מבזה (50 אלף דולר בתוספת אחוים לא נבחרים). והיה מוכן אפילו לעמוד במיבנה מאולתר. מח שקרה אחרי זה, ידוע כבר חיטב. בטנגו אחרון בפרים עלה השכר

לרבע מיליון דולר עם אחוים, והיום — כל מי שרוצה את מאלון בראנדו בסרט, צריך לדעת שעלו לקבל שכר של שבע ספרות; אבל לעומת זאת, מובטח לו הכוכב המרתק ביותר שיש היום להוליווד. וזה בדיוק מה שעשה המפיק היהודי אליוט קאטנר, ששילם לברנדו כל מה שביקש, כדי שישתתף עם ג'ק ניקולסון במערבון של ארתור (בנוי וקלייד) פן, בשם שודרי מיסורי. וברנדו הסכים להשתתף, לא משום שהוא מעריך את ניקולסון, את פן או את מחבר הסיפור, תומאס מק'גואן, אלא משום ש"ריח של כסף נדף מן ההצעה". היקף המותניים גדל פיישניים. עמדת הסופרי-כוכב אינה חדשה, עבור ברנדו. הוא אולי שחקן-קולנוע בעל השפעה הגדולה ביותר על שיטות-המישחק לפני המצלמה, ב-25 השנים האחרונות. בידי הפך האנטי-גיבור ליצור הנערץ ביותר על הבד, ומילמוליו הפכו ביטוי למבוכה הריגשית והרעיונית של הדור שלאחר המלחמה. אפו השבור ושפתיו העבות קבעו קניי מידה חדשים ליופי קולנועי, והוא הצליח

להיות, בצורה נדירה למדי, לשחקן הי- מהולל ביותר בקולנוע של דורו, ולסמל מין משגע גימנויסטיות (ולא גימנויסטיות) בעת-בנות-האחת. היום, נדמה שדמותו התמירה והמוצקה של סטאנלי קובאלסקי מחשמלית ושמה תשוקה, והחזה הגברי החשוף של ויווה זאפאטה שייכים לעבר הרחוק, כשהיקף המותניים גדל כמעט פיישניים, ואילו הי- שיער, שמעולם לא כיסה את ראשו בי רוחב-לב, מידלדל ומלבין מדי-שנה-בשנה. אבל העוצמה הקורנת מאישיותו של האיש בעינה עומדת, ודבר לא יכול לה. מיכטא אירי מחוספס. האדמה רעדה כאן במשך שבועות לפני שהגיע, מרוב התרגשות, אמר ג'ק ניקולסון, חברו לשודרי מיסורי שהגיע אל אתר-הצילומים כמה ימים לפני בראנדו. מה שלוש שנים לא הופיע בסרט, אבל הכאריזמה לא נפגמה, ואסכי הוא מלגלג על מלאכתו כשחקן (מישחק זה דבר משעמם — כמו שיחה על תחתוני הי- דודה), הוא משליך עצמו לתוך העבודה מברץ מטרף, מאלתר, ממציא, ומשפר כל

מה שכתוב בתפקיד. הכל כבר יודעים שדמותו של הסנדק, עם קליפת-תפוחי בפה, כשהוא משחק עם נכדו על הדשא, היתה המצאה של בראנדו עצמו. בסרט החדש, שבו הוא מגלם רוצח שכיר האמור לחסל כנופיית שודרי-בקר חביבים בראשותו של ג'ק ניקולסון, נאלץ ארתור פן להביא קצרנית מיוחדת שת-י-גלישות למיבטא אירי מחוספס ואת הת-פרצויותיו הפיזיות שלא היו רשומות כלל בתסריט. בין השאר, תגה גם תת-פושט נשים של אומנת זקנה, שבה הוא צריך להופיע באחד ממיבצעיו. האיסור שהגועיל את מריה. למרות הפגנות-הרישול שבהופעותיו האישיות, לפני כל צילום הוא מקפיד על מריחה עבה של איפור, מינהג שהרגיו פעם את מריה שניידר בטנגו אחרון בפרים שפלטתה, באחד הראיונות, כאשר נשאלה על בראנדו וסצינות-האהבה הלהטות: "האיפור, זה כל מה שמטריד אותי". וקיים, כמובן, גם בראנדו אחר. לא השחקן, אלא איש-הציבור. זה שנלחם לסירוגין על מטרות פוליטיות שונות, כמו זכויות הכושים והאינדיאנים (כדי להפגין למענם סירב לקבל אישית את האוסקר) או למען שמורת-טבע במקום-מגוריו הנר-כחי, האי טאהטי. בראנדו זה, דיעותיו נשמעות מעורפלות למדי, כאילו היו תמי צית של נאומים ליברליים אופנתיים של השנים האחרונות — בעיקר כשהוא כורך בחבילה אחת את הסי.איי.איי, האס.בי.איי, ואת אמצעי-התיקשות, המתנכלים לסר-טיותו של האדם באשר הוא. אלא שיש לו סיבה טובה לכך.

הוא היה נשוי פעמיים (לאנגליה שי התחתנה כהודית, אנה קאשפי, ולמכסיק-אית בשם מוביטה), הוא חי מה שנים אחדות עם טאריטה, שוטפת-כלים מטאהיטי שאותה הכיר בהסרטה החדד על הבאונטי. יש לו חמישה ילדים (אחד מכל אשה, ושלושת האחרונים מטאריטה) שתי נשים ניסו כבר להתאבד בגללו (אנה קאשפי וידידתה, ריטה מורנו), וכל אלה, יחד עם פרשיות רבות אחרות, הפכו במהירות הבוק נתלת-הכלל. זאת, לדאבוני-ליבו של בראנדו, שהיה מחלוצי גל הכוכבים שי-האמין כי מה שהוא עושה מחוץ לאולפן, הוא עניין אישי שלו, ושלו בלבד. הליצן רוצה לחשוב. ככל הנגוע לאיכות החיים, אלימות וילודה מוגברת, בראנדו פסקני במיוחד. "הכריש והסר-מיטים מנהלים את ענייניהם הרבה יותר טוב מאיתנו. הם קיימים כבר מיליוני שנים, וכל הסיכום שימיכו להתקיים גם אחרינו. אולי עלתה רמת-החיים פיי-30 שרים פיי-30? אני, אישית, ודאי שלא." מה שמרגיו אותו יותר מכל, הוא הי-עובדה שכאשר הוא משוחח על נושאים כאלה, מתבוננים בו הכל בסלחנות. הליצן רוצה לחשוב! מה לעשות, רק כאשר הוא משחק מתייחסים אליו במלוא הי-רצינות.

ראניארי והדון: לא להתאפק שעתיים

כבר-זמר במולדתו) ודייל הדון בשני התפקידים האלה, נראים משוחררים מכדי שאיזשהו תכתיב כנסייתי יחייב אותם להתאפק במשך שעתיים. הפתעה נעימה מחוזה כריסטיאן דה-סיקה, בנו של הבמאי-שחקן המנוח, שבי-תפקיד היודי בריא-חבשר צועד בחלחלה על החבל הדק המפריד בין גיחוך לחוסרי-ישע.

איזו כוין בת-דודה

איזוה בת-דודה (סטודיו, תל-אביב, איטליה) — מה שחסר בי שמו העברי של סרט זה (במקור קוראים לו: הודנית), הוא חמישה מין, חן משום שהי-מדובר בסרטי-מין, שאינו מנסה כלל להסתיר את כוונותיו, וחוץ משום שבתוספת מילת-מפתח זו, היה השם מזכיר מיידי, כפי שאף צריך הוא לחוכיה, את סאלואטורה סאמי-פרי, ואיזו מין עוזרת שלו. אומנם, מדובר כאן בסאמפרי במישקל נוצה. על רקע החברה המכופתרת, השמרנית והצבועה של סיציליה, נע-רכים כאן המישחקים האירוטיים בצורה שקופה למדי. בחלקו הראשון, מגששים הילדים את צעדיהם הראשונים בעולם המין, בעזרת עוזרות-בית; ובהמשך גדלים היל-דים ועוזרות-הבית נאלצות לעבוד שעות נוספות. גיבור הסרט מאוהב בדודניתו, אלא שזה מסוג הקטרים הרו-מנטיים שהכנטיה אוסרת ולכן היא, עם כל אהבתה אליו, מונעת עצמה ממנו ונישאת לידידו האצילי, השמנמן וה-פאתטי, שאמו (לאורה בטי כפרה בלוש מודרני), מגי-שיכה לשפשא את גבו באמבטיה עד לליל-הכלולות. הגי-בור, מרוב צער וזעם, שופך זרעו בשדות זרים, וברוב ייאושו אפילו מסיים את לימודיו הגבוהים. אבל בסופו של דבר הנצח האהבה, המוסר המיושן סופו שיתמוטט, ומ שמע-דיף סוסים על נשים — סופו שיוכה בהם. כל העניין מבוים (עלידי במאי אלמוני, בינתיים, בשם אלדו לאדו) בצורה שקופה למדי, ללא הלחט האי-רוטי והווירטואוזיות החזותית של סאמפרי. הסיפור צו-לע ובלתי-משכנע, נימתו המלגלגת מקשה על התייחסות כלשהי אל הדראמה (כך, לפחות, זה צריך להתקבל) שבי-יחסי-האהבה בין הודנים, ומאסימו ראניארי (שהוא כו-